

Arrest

nr. 130 261 van 26 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. DILLIËN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) de door hem aangevoerde problemen van louter gemeenrechtelijke aard zijn waarvoor interne bescherming mogelijk is, (ii) hij het Commissariaat-

generaal niet toelaat de geloofwaardigheid van de door hem naar voren gebrachte vrees te onderzoeken en (iii) hij over een intern vestigingsalternatief beschikt.

1.2.1. De Raad stelt vast dat, daargelaten de geloofwaardigheid van het asielrelaas, verzoeker de door hem aangevoerde problemen in zijn geboortestreek kan vermijden door zich elders in Pakistan te vestigen.

De Raad benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

1.2.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de door hem aangehaalde problemen met de anonieme criminelen zich volledig afspelen in zijn regio van herkomst, met name Karachi. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende: "U verklaarde weliswaar dat afperspraktijken overal in Pakistan voorvallen en dat u, als u naar een andere stad zou verhuizen en er een nieuwe zaak zou starten, opnieuw hetzelfde zou meemaken, en dat uw belagers u bovendien overal zouden kunnen vinden (CGVS I, p.20,21), dit is echter louter een blote bewering die u op geen enkele objectieve manier kunt staven. Los van de moeilijkheden die de criminelen immers zouden hebben om u te lokaliseren in een land van 180 miljoen inwoners, is het volgens het CGVS niet aannemelijk dat zij dergelijke inspanningen zouden leveren om iemand als u, die weliswaar eerder werd bedreigd en afgeperst, maar die verder voor hen geen enkel risico betekent, op te sporen en te vervolgen. U maakt dan ook niet aannemelijk dat uw problemen het lokale niveau overstijgen. Uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u zich dan ook elders in de provincie Punjab of in de provincie Sindh zou kunnen vestigen. Zo blijken uit uw verklaringen, vooreerst, geen andere motieven die een gegronde vrees zouden veroorzaken in de hervestigingszone."

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij die deze vaststelling weerleggen.

Zijn huidige verweer dat hij, als Mohajir, het slachtoffer was van sektarisch geweld van Pakistaanse Pashtuns tegen Mohajirs en een verhuis naar een andere regio niet garandeert dat hij niet opnieuw het slachtoffer zou worden van sektarisch geweld, mist elke feitelijke grondslag. De Raad stelt immers vast dat verzoeker tijdens zijn twee gehoren op het Commissariaat-generaal genoeg de mogelijkheid had om aan te geven dat het hier om etnisch geweld zou gaan. Verzoeker liet dit echter na en niets wijst daar ook op. Het louter stellen dat zijn problemen zich in deze problematiek zouden situeren betreft een loutere post-factum bewering die evenmin gestaafd wordt door coherente verklaringen nu verzoeker zelf niet wist door wie hij precies bedreigd werd. De loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande de gewelddadige houding vanwege Pakistaanse Pashtuns tegenover Mohajirs toont bovendien geen persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Het loutere feit dat zijn belagers Pashtu zouden gesproken hebben en een baard hadden is in deze niet afdoende. Uit het geheel van verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal kan immers vastgesteld worden dat verzoeker Pakistan verlaten heeft omwille van problemen met anonieme criminelen die geld van hem wilden. Verzoeker verklaarde bovendien uitdrukkelijk nooit problemen gekend te hebben omwille van zijn religie (zie gehoorverslag van 26 april 2013, p.3). Hij verklaarde wel dat hij in 1992 is moeten vluchten voor etnisch geweld tegen Mohajirs, doch antwoordde duidelijk dat dit niet de reden is waarom hij in België asiel heeft aangevraagd, dat dit in het verleden was (zie gehoorverslag van 26 april 2013, p. 5).

Waar verzoeker stelt dat zijn belagers hem overal zouden kunnen vinden, zeker gezien hij als lid van een andere etnische groep zeer snel kan worden opgemerkt, stelt de Raad vast dat dit een loutere veronderstelling betreft die verzoeker geenszins weet hard te maken. Los van de moeilijkheden die de criminelen immers zouden hebben om hem te lokaliseren in een land van 180 miljoen inwoners, is het niet aannemelijk dat zij dergelijke inspanningen zouden leveren om iemand als hem, die weliswaar eerder werd bedreigd en afgeperst, maar die verder voor hen geen enkel risico betekent, op te sporen en te vervolgen.

De bewering van verzoeker dat het perfect mogelijk is verdacht te worden van banden met het MQM, neemt de Raad evenmin aan. Deze bewering is immers louter hypothetisch en niet gesteund op objectieve elementen.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zijn problemen het lokale niveau overstijgen en hij zich redelijkerwijze niet elders in Pakistan kan vestigen om zijn beweerde problemen te vermijden.

Voorts blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, deze situatie van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat migranten geenszins met onoverkomelijk hindernissen worden geconfronteerd en dat er in het algemeen in Pakistan een trend is van verstedelijking die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die deze objectieve informatie in een ander daglicht stelt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat de criminelen dergelijke inspanningen zou leveren om iemand als hem, die geen verder risico zou kunnen betekenen voor hen, in een land van 180 miljoen inwoners op te sporen en te vervolgen, kan verzoeker bij terugkeer naar Pakistan deze onveilige situatie vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

In het administratief dossier en in het verzoekschrift zijn er verder geen aanwijzingen dat verzoeker als Pakistaans onderdaan in de onmogelijkheid zou zijn zich elders in zijn land van herkomst te vestigen of dat hij ernstig zou worden gehinderd elders in Pakistan zijn leven uit te bouwen. Er mag immers worden aangenomen dat verzoeker, een gezonde jongeman die over aanzienlijk kapitaal blijkt te beschikken, die al enige werkervaring heeft opgedaan en die naast Urdu ook nog Engels en Punjabi spreekt en het Sindh begrijpt, over de nodige vaardigheden beschikt om elders in zijn eigen land een bestaan op te bouwen en in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker beschikt bijgevolg bij terugkeer naar Pakistan over een intern vestigingsalternatief waarbij hij de door hem aangevoerde problemen in zijn geboortestreek, voor zover geloofwaardig, kan vermijden door zich te vestigen in één van de grote steden die gelegen zijn in hogervermelde provincies in Pakistan, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

1.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoeker uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 juli 2014, voert hij aan dat zijn post-factum argumentatie in het verzoekschrift geen afbreuk doet aan het geweld in zijn land en streek van herkomst. Hij verklaart zijn post-factum argumentatie omtrent het etnisch geweld en wijst er op dat het oorspronkelijke geweld waarmee hij in contact kwam in Karachi zeer hoog is en dat dit alle soorten geweld betreft. Het was volgens verzoeker aanvankelijk niet duidelijk dat hij het slachtoffer was van etnisch geweld. Hij stelt dat dit pas later duidelijk werd dat het etnisch geweld is en dat dit ook wordt bevestigd door de informatie van de “UK-Borderagency” die hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. Daaruit blijkt de recente toename van geweld door Punjabis tegen de religieuze minderheid van economisch succesvolle Mohajirs. Daarover werden door het Commissariaat-generaal geen vragen gesteld. Verzoeker vervolgt dat zijn belagers blijf geven van doorzettingsvermogen aangezien hij na 2 jaar nog altijd aanslagen plegen die hem viseren. Verzoeker verwijst ook naar de krantenartikels die hij heeft ingediend en stelt dat niet alle artikels, die kleurenkopieën betreffen, werden vertaald. Volgens verzoeker is één artikel wel vertaald en ondersteunt deze zijn relaas, samen met het overlijdenscertificaat. Wat de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief betreft stelt verzoeker dat er vragen kunnen gesteld worden bij de veiligheidssituatie van de andere provincies. Hij wijst er op dat dat ook de andere provincies, zoals Baluchistan, gevaarlijke provincies zijn zoals blijkt uit de informatie en het reizen van de ene provincie naar de andere in Pakistan niet kan vergeleken worden met het reizen in Europa.

1.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker door de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd niet alleen omdat hij over een intern vluchtalternatief beschikt, doch ook omdat de door hem aangevoerde problemen van louter gemeenrechtelijke aard zijn waarvoor interne bescherming mogelijk is en deze bovendien ongeloofwaardig worden geacht. Zo wordt in de bestreden beslissing omtrent de ongeloofwaardigheid van de door hem aangevoerde problemen vastgesteld dat verzoeker vage verklaringen aflegt met betrekking tot enkele fundamentele aspecten van zijn asielrelaas; hij weet immers in de eerste plaats niet wie hij eigenlijk vreest en somt een wirwar van namen, instanties en groeperingen op. Voorts heeft de commissaris-generaal op goede gronden geoordeeld dat de authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde brief van de mensenrechtenorganisatie “Pakistan Human Rights International” betwijfeld kan worden en dat de overige documenten die verzoeker voorlegt niet van die aard zijn dat ze de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kunnen wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt om de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en ter terechtzitting tracht voor te houden dat zijn problemen het gevolg zijn van het etnisch geweld van Pashtuns tegen commercieel succesvolle Mohajirs en hiertoe verwijst naar de COI Report van de UK Border Agency d.d. 9 augustus 2013 aangaande de gewelddadige houding vanwege Pakistaanse Pashtuns tegenover Mohajirs, herhaalt de Raad dat verzoeker dit nergens expliciet heeft aangehaald tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal. De loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie toont bovendien geen persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Het Commissariaat-generaal ontkent bovendien niet dat de door verzoeker aangehaalde problematiek zich voordoet, doch verzoeker dient het verband met zijn vrees concreet aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Het louter stellen dat zijn problemen zich in deze

problematiek zouden situeren betreft een post-factum bewering die evenmin gestaafd wordt door coherente verklaringen nu verzoeker zelf niet wist door wie hij precies bedreigd werd. Het loutere feit dat zijn belagers Pashtou zouden gesproken hebben en een baard hadden is in deze niet afdoende. Uit het geheel van zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal kan immers vastgesteld worden dat verzoeker Pakistan verlaten heeft omwille van problemen met anonieme criminelen die geld van hem wilden. Omdat hij het gevraagde bedrag niet kan betalen, vreest verzoeker voor zijn leven. Deze problemen houden echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Verzoeker verklaarde bovendien uitdrukkelijk nooit problemen gekend te hebben omwille van zijn religie (zie gehoorverslag van 26/04/2013, 3).

Wat er ook van zij, na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde problemen ongeloofwaardig zijn.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, is het frappant te moeten vaststellen dat verzoeker tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal geen duidelijke verklaringen heeft afgelegd over wie hij eigenlijk vreest. Verzoeker heeft het over verschillende mensen die in zulke incidenten betrokken zijn en hij noemt Sohail Dada en Haji Taboo. Hij heeft het echter ook over de Pakistaanse taliban, gangsters, zakenlui, maffia, politici en hij zegt dat ook ministers er iets mee te maken hebben. Vervolgens vermeldt hij ook nog de Peace Committee en hun voorzitter Uzair Baloch (zie gehoorverslag van 26/04/2013, 6,7,15 en gehoorverslag van 07/08/2013, 3). Wanneer wordt gevraagd waarom hij niet precies kan zeggen door wie hij wordt bedreigd, zegt hij dat het anonieme gangsters zijn die hun naam nooit zeggen. Ook over de betrokkenheid van Sohail Dada en Haji Taboo zegt verzoeker dat dat slechts een vermoeden is, dat hij niet zeker is dat zij wel degelijk iets met zijn problemen te maken hebben (zie gehoorverslag van 07/08/2013, 3). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Het betreffen hier immers geen details, maar het gaat over essentiële informatie die de kern van zijn asielaanvraag raakt. De argumentatie in het verzoekschrift dat geen enkele bron kan aangeven welke groepering of persoon precies verantwoordelijk is voor het geweld in Karachi in het algemeen en de aanvallen op winkelleigenaars in het bijzonder, overtuigt de Raad niet. Aangezien verzoeker immers zelf ook aangeeft dat andere winkelleigenaars eveneens worden bedreigd (zie gehoorverslag van 07/08/2013, 2) en hij zich verschillende keren tot de politie heeft gericht om klachten in te dienen, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer concrete, gedetailleerde kennis zou hebben van de identiteit van zijn afpersers. Ook in dit verband weze het nogmaals te worden benadrukt dat de loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande de gewelddadige houding vanwege Pakistaanse Pashtuns tegenover Mohajirs geen persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aantoonde. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Het Commissariaat-generaal ontkent bovendien niet dat de door verzoeker aangehaalde problematiek zich voordoet, doch verzoeker dient het verband met zijn vrees concreet aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Het louter stellen dat zijn problemen zich in deze problematiek zouden situeren betreft een post-factum bewering die evenmin gestaafd wordt door coherente verklaringen nu verzoeker zelf niet wist door wie hij precies bedreigd werd. Het loutere feit dat zijn belagers Pashtou zouden gesproken hebben en een baard hadden is in deze niet afdoende.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de door het Commissariaat-generaal bijgevoegde SRB aangaande corruptie en documentenfraude in Pakistan van maart 2012 geen melding maakt van adviezen van mensenrechtenorganisaties, merkt verzoeker in zijn nota met opmerkingen terecht op dat de overige argumenten in de bestreden beslissing pertinent afdoende zijn om terecht te twijfelen aan de authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde brief van de mensenrechtenorganisatie 'Pakistan Human Rights International'. Zo staat in de hoofding het e-mailadres "www.internationalhumanrights@groups.msn.com" in plaats van "internationalhumanrights" en werden bij een eenvoudige zoekopdracht hiernaar geen resultaten gevonden (zie administratief dossier, landeninformatie). Daarnaast staat in de stempel van dit document "Pakistan Human Rights International (Protect & Serve Humanity)", in plaats van Pakistan Human Rights International (Protect & Serve Humanity), terwijl deze slogan in de hoofding dan wel weer correct werd gespeld. Deze spelfouten zijn opvallend en doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze brief als officieel door deze organisatie uitgegeven document. Verder blijkt het adres van het kantoor van deze organisatie onvolledig weergegeven op de brief. Er staat immers dat het adres het volgende is: "Landhi No 3 ½, Karachi, Pakistan", terwijl dit volgens de website van diezelfde organisatie dit moet zijn "Street #20 21 Main Road Landhi #3 ½, Karachi, Pakistan". Ook blijken de e-mailadressen en de telefoonnummers op de brief deels te verschillen met de contactgegevens die op de website worden vermeld (zie administratief dossier, landeninformatie). Waar verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal op geen enkele wijze aantoonde dat deze organisatie werkzaam zou zijn in de VS of het VK, merkt verzoeker in zijn nota terecht op dat er op het document in kwestie in de hoofding zelf vermeld

staat 'USA-UK-Germany-Rep.Of S.-Africa-Netherland'. Bijgevolg is terecht gesteld dat deze organisatie internationaal actief is en redelijkerwijze mag verwacht worden dat de stempel en de hoofding van een officiële brief geen fouten bevatten. De Raad ziet ook niet in dat de vaststelling dat verzoekers echtgenote de brief bekomen heeft en vervolgens naar verzoeker doorstuurde, afbreuk doet aan het geheel van vaststellingen aangaande de frappante spelfouten in de brief.

Wat betreft de overige documenten door verzoeker bijgebracht, heeft de commissaris-generaal op goede grond en onder verwijzing naar de informatie die aanwezig is in het administratief dossier vastgesteld dat er weinig waarde kan worden gehecht aan Pakistaanse documenten als objectief bewijs. Uit de SRB "Corruptie en valse documenten" blijkt immers dat eender welk document in Pakistan eenvoudigweg tegen betaling kan worden verkregen. Verzoekers kritiek op deze vaststelling kan de objectieve informatie in dit verband echter niet weerleggen. Verzoeker brengt overigens zelf geen informatie bij die de SRB en de eruit gedane gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht stelt. Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat eender welk document in Pakistan eenvoudigweg tegen betaling kan worden verkregen, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde brief van de mensenrechtenorganisatie "Pakistan Human Rights International", de FIR's en de klachtenbrieven, de twee dreigbrieven, de diverse krantenartikelen en de overlijdensakte van zijn moeder. Behoudens één krantenartikel gevoegd bij het verzoekschrift dient nog worden opgemerkt dat de overige bij het verzoekschrift gevoegde krantenartikelen niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Bovendien betreffen deze krantenartikelen en de overlijdensakte slechts fotokopieën waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht gezien fotokopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Wat betreft verzoekers kaart van de Kamer van Koophandel, de kopie van zijn belastingregistratie, de kopie van zijn overeenkomst met Synectiv Telecom, de kopieën van certificaten van de Kamer van Koophandel en de bankafschriften waaruit blijkt dat hij twee winkels had, stelt de Raad vast dat deze enkel aantonen dat hij twee winkels had, wat *in casu* niet zozeer betwist wordt, maar niet de door verzoeker aangevoerde problemen die eruit zouden voortvloeien. Verzoekers verwijzing naar het COI rapport van het UK Border Agency waaruit blijkt dat er in de stad Karachi sektarisch geweld is door Pashtuns tegen commercieel succesvolle Mohajirs, wijzigt hier niets aan. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Bovendien stelt de Raad vast dat, indien er nog enige geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker aangevoerde problemen, verzoeker wel degelijk beroep kon doen op de Pakistaanse autoriteiten om bescherming te krijgen tegen de anonieme criminelen die hem afpersten. Met toepassing van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Ne lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk

heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Pakistan zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Pakistan aanwezige autoriteiten. Uit verzoekers verklaringen en de neergelegde documenten, blijkt immers dat hij met betrekking tot de verschillende incidenten die hij verklaart te hebben meegemaakt, bij de politiediensten terecht kon om een klacht of FIR in te dienen (zie gehoorverslag van 26/04/2013, 11). Hij haalde hierbij meermaals aan dat de politiediensten wel degelijk bezig waren met zijn zaak, dat ze zijn zaak wilden onderzoeken (zie gehoorverslag van 26/04/2013, 12), dat ze bereid waren naar hem te luisteren (zie gehoorverslag van 26/04/2013, 13), dat ze hem advies gaven – de politie raadde verzoeker, nadat hij dreigbrieven had ontvangen, aan om binnen te blijven en niemand te contacteren tot de criminelen waren gearresteerd – en dat de politie wel degelijk de criminelen wilde vatten. Om hen hierbij te helpen moest hij de afpersers onder andere via de telefoon aan de praat houden, zodat de politie meer informatie kon verkrijgen (zie gehoorverslag van 26/04/2013, 14). Ook de CCPO (hogere politieafdeling) en de IG (hoge officier), tot wie verzoekers vrouw zich had gericht, verzekerde haar dat ze hun best zouden doen en dat ze met de zaak bezig waren, maar dat het een groot probleem was dat moeilijk onder controle te houden was (zie gehoorverslag van 26/04/2013, 19 en gehoorverslag van 07/08/2013, 8). Bijgevolg blijkt dat de politionele autoriteiten in zijn geval op een correcte manier handelden, waardoor bezwaarlijk kan worden geconcludeerd dat de autoriteiten in zijn land van herkomst onwillig zouden zijn om verzoeker bescherming te verlenen. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). De algemene verwijzing van verzoeker naar het COI rapport van het UK Border Agency waaruit hij afleidt dat de overheid geen antwoord heeft kunnen bieden op het zware geweld dat zich in Karachi afspeelt, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen dat de politionele autoriteiten in zijn geval op een correcte manier handelden.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat voormeld artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt niet dat burgers in Karachi een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt noch in zijn verzoekschrift noch ter terechtzitting concrete elementen bij die deze vaststelling weerlegt.

Gelet op het voorgaande, dient de nood aan een intern vestigingsalternatief niet meer onderzocht te worden omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS